

det brede flertal gemmer vidt forskellige holdninger, men det er måske ikke særlig godt for den politiske klarhed, at man laver en udtalelse, der er så uklar på de centrale punkter, selv om den selvfølgelig vil blive vedtaget af et bredt flertal.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Til hr. Søren Søndergaard vil jeg sige, at jeg også hørte Venstres ordfører beklage, at USA har opsagt ABM-traktaten, så jeg mener, at der sådan set er enighed om den beklagelse bredt i Folketinget – eller i hvert fald rimelig bredt i Folketinget.

Det, jeg sagde i min ordførertale, er hundrede procent det, der er Socialdemokratiets politik. Det, der står i denne her vedtagelse, er hundrede procent også det, som Socialdemokratiet står inde for.

Vi fortsætter linjen fra dengang vi selv var i regering. Det er utrolig vigtigt – og det nævnte jeg også – når man f.eks. tager til Det Hvide Hus og skal repræsentere Danmark som statsminister, at man også fremhæver nogle af de kritikpunkter, som Danmark har, nogle af de debatter, vi har haft også her i Folketinget, f.eks. om en ensidig amerikansk opsigelse af ABM-traktaten.

Det var det, jeg også lagde vægt på i min ordførertale, og det er klart, at det er skuffende, at Venstres ordfører ikke engang kan redegøre for, hvorvidt det her overhovedet var et emne, som statsministeren tog op, da han besøgte præsident Bush i Det Hvide Hus.

Formanden:

Hr. Jesper Langballe som ordfører.

Jesper Langballe (DF):

Når en høne har fået hovedet hugget af, fortsætter den som bekendt gerne med at spæne rundt på gårdspladsen. Refleksmæssigt gør den de bevægelser, som den var fortrolig med, men der er ikke noget logisk formål med dem. Sådan en høne tænker jeg ærligt talt tit på, når jeg hører venstrefløjen ytre sig:

Kl. 10.55

Jeg vil sige, at modstanden mod præsident Bushs missilforsvarsplan og opsigelsen af ABM-traktaten synes mig at være et skoleeksempel.

ABM-traktaten – aftalen mellem Sovjetunionen og USA om kun i begrænset omfang at udvikle og opstille forsvarssystemer mod missiler – blev indgået på initiativ af Nixon og Kissinger

i maj 1972. De havde klogt set, at med det våbenkapløb, der var i gang mellem de to supermagter, ville et missilforsvar fremprovokere offensive våben.

ABM-traktaten gjorde god nytte under den kolde krig. Efter kommunismens fald er der ikke mere noget våbenkapløb, for der er kun én supermagt. Samtidig er det desværre ikke mere forbeholdt supermagter at fremstille atomvåben. Så nu kommer den dødelige trussel fra terrorstater, som er uforudsigelige, og som man ikke kan lave traktater med.

Fra begyndelsen af George W. Bushs præsidentperiode vidste man, at Nordkorea havde testet missiler, der kunne ramme amerikanske oversøiske mål og ligefrem byer i USA, og også fra irakisk side kunne man frygte sådanne planer. Så satte Bush gang i planen om udvikling af et missilskjold og opsagde ABM-traktaten. Det var simpel sund fornuft, og efter den 11. september er denne sunde fornuft blevet selvindlysende.

Hr. Willy Søvndal siger, at sådan nogle slynge-stater slet ikke vil bruge atomvåben, de vil bruge bakterier og kemi og sådan noget. Hvor ved han det fra? De vil formentlig bruge alt, hvad man overhovedet kan bruge, og så må man beskytte sig dér, hvor man kan.

Nu spørger jeg: Hvad i alverden kan venstrefløjen have imod, at amerikanske borgere bliver beskyttet mod en forbryderisk bananøberst, der vil sende atombomber ned i hovedet på dem? Hvilken interesse har venstrefløjen i at stå kusto-devagt om en traktat, som skulle begrænse et våbenkapløb, der ikke mere eksisterer?

Når endog ABM-traktatens anden part, Ruslands præsident Putin, accepterer ideen, samtidig med at han fortsætter våbenedskærings- og stabiliseringsforhandlinger, hvorfor har man så noget imod det?

Kan man forstå venstrefløjens protester som andet end den hovedløse hønes ideologiske automatreflekser, herunder en traditionel koldkrigsmistillid til ubetinget alt, hvad USA gør?

Sjældent har retorikken blomstret mere end i diskussionen om missilskjoldet. Den mest fantasifulde sprogblostm hentet fra science fiction-film lød på, at nu ville man militarisere rummet.

Den slags nonsens svarer til, at nogle, hvis en stat ville bygge underjordiske bunkers til at beskytte civilbefolkningen mod bombardementer, så sagde, at nu militariserer man undergrunden.

En ansvarlig dansk reaktion kunne være at sige: Vi danskere og grønlændere ønsker jer lykke